І крила спалімо. І станьмо людьми.
І сталось. Ідемо шляхами земними
У холод і біль неземної зими.
Йдемо поміж них. І стаємося ними.

Цей сніг не минає вже тисячу літ.
Цей холод кривавить рубці на раменах.
Закуто міста, як у лати, у лід.
На брамах розвішано білі знамена.

Шукаєм притулку. Вокзали. Двори.
Кав’ярні. Будинки з очима скляними.
І люди з безликим тавром машкари.
І ми поміж них. І стаємося ними.